

Us presentem el conte de 'La flamenca Emma'.

Amb aquest conte volem explicar com, des d'un diagnòstic de càncer de mama, i gràcies a la col·laboració de les persones que més ens estimen i al treball dels investigadors i investigadores, es pot aconseguir avançar en recerca sobre aquesta malaltia i trobar-ne una solució que ajudi a millorar la salut i la qualitat de vida de les persones que la pateixen.

Al llarg d'aquest relat, coneixerem l'Emma i els seus amics. És una bonica història que necessitarà també de tots vosaltres perquè ajudeu a fer-la realitat. Perquè és gràcies al treball en equip, i a la mobilització i la solidaritat de la ciutadania, que es poden assolir importants objectius i superar grans reptes.

El **projecte Emma**, per a la recerca en càncer de mama, **us necessita a vosaltres també per poder dur a terme aquesta investigació, que ajudarà totes les Emmes que pateixen càncer de mama.**

Tot seguit, trobareu alguns fragments del conte.

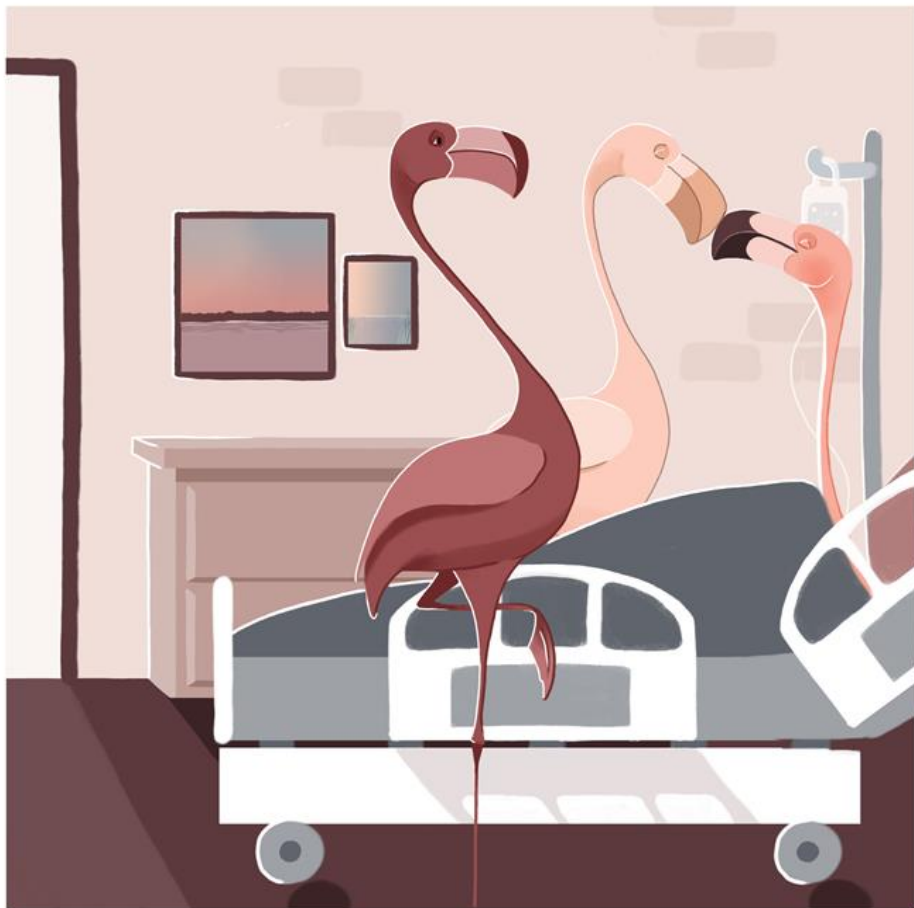

Em dic Emma i soc la flamenca més flamenca del delta de l'Ebre. Ara em moc entre provetes i microscopis, però per arribar fins aquí he hagut de deixar-me les plomes! Jo era una flamenca més de la colònia de la badia dels Alfacs. Alta, esvelta i amb el plomatge rosat i lluent, fruit d'una dieta equilibrada en carotenoides, el que més m'agrada dels crustacis! Des que era un pollet grisot que ja em deien que destacava molt per la meua generositat i empatia envers els altres. Es veu que a la guarderia del SEO Birdlife regalava els meus crancs als companys que encara no sabien pescar. El dia que ens van anellar em vaig aprendre de memòria els números de tota la colònia i passava llista a les nits per comprovar que no hi faltava ningú. A la meua vida sempre m'han acompanyat un parell de flamencs ben eixerits: en Soleil i la Fangar, la patrulla flamenca del Garxal. (...)

Tot va començar l'estiu del 2019 quan en una revisió ordinària a la ginecòloga em van diagnosticar una malaltia molt lletja: es tractava del càncer de mama. En aquells moments, estava bolcada al cent per cent amb el món de l'activisme i tenia amics i coneguts arreu del territori, i molts d'ells eren humans com vosaltres. Recordo que en aquella època tenia per costum anar a jugar a la botifarra amb els exfutbolistes de Camarles cada divendres. Els dilluns controlava des de l'aire els camps d'arròs d'en Segismundo, lo pagès de Deltebre. I és que el pobre estava avorrit amb els meus cosins, els martinets blancs, que li robaven sempre part de la collita. Els caps de setmana acostumava a acompanyar la meva germana a festivals de dansa i de ballet (...)

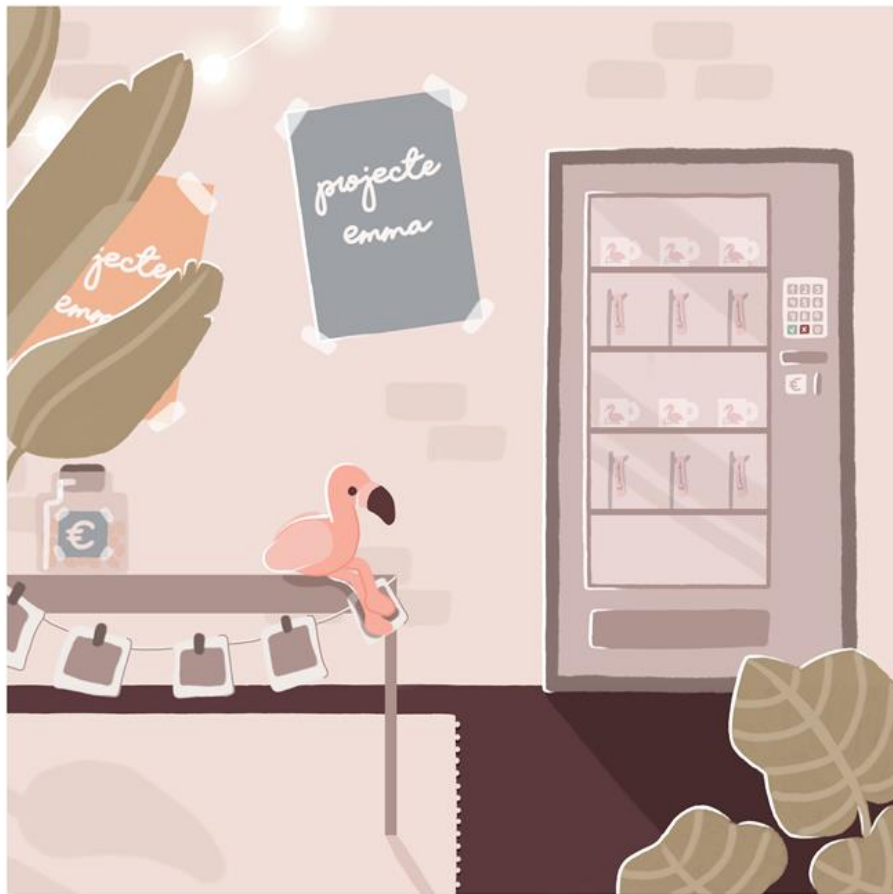
Però, en aquells moments, l'única ajuda que volia sentir era la que em dugués a la curació de la malaltia. I, de cop i volta, recordo que en Soleil i la Fangar em van venir a visitar al Centre de Recuperació d'Aus del Parc Natural del Delta de l'Ebre, l'hospital dels ocells, per donar-me una bona notícia.

—Emma, ens hem proposat curar-te. Ets la seva germana, la flamenca més adorada del Delta... i entre tots et curarem! —digué en Soleil.

—Soleil, per favor, no diguis ximpleries. Com penseu curar-me vosaltres? No veieu que al Centre de Recuperació d'Aus no tenen medicaments per a mi? —vaig dir en un atac de ràbia.

—Emma, som la patrulla flamenca, (...)

—Sí, i després de deliberar-ho amb els de la colònia, hem decidit que la campanya es dirà "Projecte Emma"
—digué en Soleil.

—Com se us ha acudit això? Però, segur que soc tan important al territori perquè la gent em pagui el tractament de la malaltia? —els vaig preguntar amb un fil de veu.

—És clar, Emma! Ets la icona dels flamencs, millor encara, la icona del Delta! —exclamà en Soleil.

I amb tot això de la icona del Delta, en pocs dies vaig començar a veure pòsters i tot tipus de marxandatge amb la meua cara per tot arreu. En pocs dies, la Fangar ja havia contactat amb metges, metgesses, infermers, infermeres, investigadors i la resta de personal sanitari implicat en el tractament oncològic de l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa, (...)

I si en voleu saber més d'aquesta bonica història,
compreu el llibre per Sant Jordi!

Gràcies!

emma.ebre.ics@gencat.cat

<https://projecteemma.org/>

